

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Dașa Suci
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COBEN, HARLAN

Șase ani / Harlan Coben ; trad. din lb. engleză de Dan Bălănescu. - Pitești :

Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2963-0

I. Bălănescu, Dan (trad.)

821.111

Six Years

Harlan Coben

Copyright © Harlan Coben, 2013

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Foto copertă: www.shutterstock.com

HARLAN COBEN

ȘASE ANI

roman

Traducere din limba engleză de
Dan Bălănescu

Editura Paralela 45

Harlan Coben are peste 30 de romane devenite bestseller în toate cele 43 de limbi în care au fost publicate și vândute în peste 70 de milioane de exemplare. Cărțile lui s-au clasat pe poziția numărul unul în nenumărate topuri și i-au adus premii prestigioase, printre care se numără Edgar, Shamus și Anthony.

Capitolul 1

Stăteam pe ultimul rând și urmăream căsătoria cu un alt bărbat a singurei femei pe care aș fi putut-o iubi vreodată.

Natalie purta alb, desigur, și arăta splendid, mai necruțătoare ca niciodată. Întotdeauna frumusețea ei avusese o anumită fragilitate și o forță tăcută, și așa cum stătea acolo, Natalie părea eterică, aproape din altă lume.

Își mușcă buza de jos. Îmi veniră deodată în minte diminețile acelea leneșe în care făceam dragoste, iar ea își trăgea repede pe ea cămașa mea albastră și mergeam la parter. Stăteam la masa din colț și citeam ziarul și, la un moment dat, își scotea blocnotesul și începea să schițeze. Când mă desena pe mine, obișnuia să-și muște buza de jos exact așa.

Două mâini mi-au pătruns în piept, mi-au prins inima fragilă din ambele părți și mi-au rupt-o în două.

Ce-am ajuns?

Credeți în dragostea la prima vedere? Nici eu. Cred totuși în atracția primordială, mai mult decât fizică, la prima vedere. Cred că uneori – o dată, poate de două ori în viață – ești atras de cineva atât de profund, atât de instinctiv, atât de fulgător – o atracție mai mult decât magnetică. Așa s-a întâmplat în cazul lui Natalie. Uneori e doar atât. Uneori crește și se încinge și se transformă într-un infern grandios despre care știi că e real și pentru totdeauna.

Iar uneori te înșeli și confunzi prima situație cu a doua.

Îmi închipuisem cu naivitate că vom fi împreună pentru totdeauna. Eu, care nu am crezut niciodată în fidelitate și am făcut tot posibilul să scap de această încătușare, am știut imediat – în fine, într-o săptămână – că ea este femeia alături de care aveam să mă trezesc în fiecare zi. Ea este femeia pe care aș fi protejat-o cu prețul vieții. Ea este femeia – da, știu cât de siropos sună – fără de care nu aș fi putut face nimic, care ar fi transformat și cel mai banal lucru în ceva mareț.

Să-ți vină să verși, nu?

Un preot cu o țeastă proaspăt rasă vorbea, dar vuietul sângelui din urechi mă împiedica să-i înțeleg cuvintele. Mă holbam la Natalie. Voiam să fie fericită. Nu erau doar vorbe goale, minciunile pe care ni le spunem adesea pentru că, în realitate, dacă iubita nu ne dorește, vrem să fie nefericită, nu-i așa? În cazul meu, chiar eram sincer. Dacă aș crede cu adevărat că Natalie ar fi mai fericită fără mine, atunci i-aș da drumul, oricât de dureros ar fi. Dar nu credeam că va fi mai fericită, în ciuda a tot ce spusese și făcuse. Sau poate e doar o altă autojustificare, o altă minciună pe care ne-o spunem.

Natalie nu mi-a aruncat nici măcar o privire, dar am văzut o încordare în jurul gurii ei. Știa că sunt în încâpere. Era cu ochii la viitorul ei soț. Numele lui, am aflat recent, era Todd. Urăsc numele Todd. Todd. Probabil i se spunea Toddy, Todd-Man sau Toddster.

Todd avea părul prea lung și își etala barba aceea țepoasă, nerasă de patru zile, pe care unii o găsesc șic, iar alții, ca mine, cred că cere un pumn. Ochii lui se plimbau lin și infatuați peste oaspeți până când s-au agățat de mine. Au poposit asupra mea o secundă, cântărindu-mă, după care au decis că nu meritam efortul.

De ce s-a întors Natalie la el?

Sora lui Natalie, Julie, era domnișoară de onoare. Stătea pe podium cu un buchet în fiecare mână zâmbind inert, mecanic. Nu ne

întâlniserăm niciodată, dar am văzut poze și le-am auzit vorbind la telefon. Și Julie părea uluită de această evoluție. Am încercat să-i întălesc ochii, dar arbora privirea aceea așintită în gol a soldatului de pe front.

M-am uitat din nou la fața lui Natalie și am simțit că mici bombe îmi explodează în piept. Dintr-odată, bum, bum, bum. Fir-ar să fie, n-a fost o idee bună. Când cavalerul de onoare a adus verighetele, plămâinii mei au început să cedeze. Nu mai puteam să respir.

Destul.

Am venit aici să văd cu ochii mei, presupun. Învățasem din experiență că am nevoie de așa ceva. Acum cinci luni, îmi pierdusem tatăl în urma unui atac de cord major. Nu avusese niciodată probleme cu inima și era, după toate aparențele, într-o formă bună. Mi-am amintit cum am stat în salonul acela de așteptare, am fost chemat în biroul doctorului, mi s-a dat vestea îngrozitoare – și apoi am fost întrebat, atât acolo, cât și la casa mortuară, dacă vreau să-i văd trupul. Am refuzat. M-am gândit că nu vreau să-l păstrez în minte zăcând pe targă sau în sicriu. Voiam să mi-l amintesc așa cum era în viață.

Dar, după un timp, am început să-i accept tot mai greu moartea. Fusese atât de energic, de viu. Cu două zile înainte să moară, am fost la un meci de hochei la New York Rangers – tata avea abonamente –, iar meciul a intrat în prelungiri și noi am țipat, am ovaționat, păi atunci, cum să fie mort? O parte din mine a început să se întrebe dacă nu cumva fusese vreo greșeală ori o întregă mare și cumplită înșelătorie, iar tatăl meu era, poate, printr-o minune, încă în viață. Știi că e absurd, dar disperarea poate juca feste și, dacă lași disperarea s-o ia razna, va găsi răspunsuri alternative.

O parte din mine era bântuită de faptul că nu am văzut niciodată trupul tatei. Nu am vrut să fac și aici aceeași greșeală. Dar, pentru a rămâne în acest plan metaforic jalnic, de data asta, am văzut cadavrul. Nu

mai avea rost să-i iau pulsul, să-l palpez sau să rămân în preajma lui mai mult decât era necesar.

Am încercat să dispar, pe cât posibil, fără să fiu observat. Asta nu e o treabă ușoară atunci când ai 1,96 metri și ești construit, pentru a folosi expresia lui Natalie, „ca un tăietor de lemne“. Am mâini mari. Natalie le iubise. Obişnuia să le ia într-ale ei și să caute ce linii am în palmă. Spunea că sunt mâini adevărate, mâini de bărbat. Le și desenează pentru că, zicea ea, îmi spun povestea – munca brută din tinerețe, felul în care m-am străduit să ajung la colegiul Lanford în timp ce lucram ca responsabil cu ordinea într-un club de noapte local și, cumva, faptul că acum eram cel mai tânăr profesor de la colegiul de științe politice.

Am ieșit împleticindu-mă din micuța capela albă direct în aerul cald al verii. Vara. Până la urmă, asta fusese tot? O idilă de-o vară? În locul a doi copii zburdalnici care își fac de lucru în tabără, noi am fost doi adulți în căutarea singurătății într-un refugiu artistic – ea pentru a-și practica arta, eu pentru a-mi scrie dizertația în științe politice – și care s-au întâlnit, s-au îndrăgostit lulea, iar apoi, pentru că se apropia luna septembrie, pe bună dreptate, toate lucrurile frumoase au un sfârșit. Toată relația noastră chiar a avut ceva ireal, amândoi departe de viețile noastre obișnuite și de toată banalitatea aferentă. Poate asta a făcut-o atât de fantastică. Poate faptul că doar ne-am petrecut timpul în această bulă ireală ne-a îmbunătățit relația și a făcut-o mai intensă. Poate că am fost total un idiot.

Din spatele ușii bisericii am auzit ovații, aplauze. Asta m-a scos din amorțeală. Slujba se sfârșise. Todd și Natalie erau acum domnul și doamna Față Țepoasă. Curând vor trece prin mijlocul capelei. M-am întrebat dacă se va arunca cu orez. Probabil lui Todd nu i-ar plăcea. I-ar strica părul și i s-ar prinde de țepii din barbă.

Din nou, nu era nevoie să văd mai mult.